

Arrest

nr. 84 645 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat I. OGER loco advocaat S. CATRYSSSE en van attaché J. VERSTAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te Sialkot in de provincie Punjab.

U diende uw land van herkomst te verlaten uit vrees te worden gedood door uw vijanden.

U verklaart dat u op 29 mei 2007 werd gearresteerd op verdenking van betrokkenheid bij de moord op A.B. (...). Na een opsluiting in het kader van een vooronderzoek, werd u op 13 juni 2007 naar de gevangenis gestuurd in afwachting van het proces.

De moord op A. (...) werd gepleegd door B. (...) alias B. (...) s/o M. (...), die toen dertien jaar was. Hij had uw pistool gekregen via A. (...) s/o I. (...), uw vriend en collega. Ook twee anderen vrienden B. (...) s/o T. (...) en S. (...) s/o M.P. (...) werden gearresteerd.

Alle verdachten werden op verschillende tijdstippen vrijgelaten op borg. Zo kwam u als eerste vrij in januari 2008.

In de zaak waren er geen veroordelingen omdat jullie veel betaald hadden aan de advocaat en de rechter waarschijnlijk was omgekocht.

Na uw vrijlating ging u terug in de lederfabriek werken.

U kreeg een paar keer telefonische bedreigingen vanwege de broer van het slachtoffer, B.T. (...). U meldde de bedreigingen aan de politie maar die ondernamen niets.

Ongeveer negen maanden na uw vrijlating, stond u op een dag aan de winkel van uw vriend en werd u gekidnapt door B. (...) en enkele verwanten. Ze brachten u naar hun huis en boven op het dak werd u met veel geweld mishandeld. Om te ontsnappen sprong u van het dak en brak uw voet. U verloor het bewustzijn. Toen u terug bijkwam vroeg u een voorbijganger uw vader te bellen. Hij bracht u vervolgens naar een privé-kliniek. De dokter zei dat u naar het hospitaal moest gaan om de breuk te zetten, maar uw familie wilde vermijden dat er vragen werden gesteld.

Om het dispuut niet op de spits te drijven, dienden jullie geen klacht in bij de politie. Wel melden jullie de zaak bij het gerecht ("session court") om jullie te beschermen indien er iets mocht gebeuren.

Drie maanden na deze aanval verliet u uw regio en woonde in bij uw schoonbroer die in de diplomatieke compound van de Saoudische Ambassade werkt en woont.

In de september 2009 was er een uitspraak van het gerecht die u helemaal vrijsprak.

Uw ouders kregen nog voortdurend bedreigingen aan hun adres.

Na twee jaar ondergedoken leven, besloot u Pakistan te verlaten.

Uw paspoort was bijna vervallen en u keerde heimelijk terug naar Sialkot om met de hulp van uw oom een nieuw paspoort aan te vragen.

U vroeg in Lahore een visum aan voor Iran en reisde in maart 2011 naar Iran. Vervolgens reisde u verder via Turkije naar Griekenland, waar u ongeveer een jaar verbleef. U kon er werken.

Omdat u in Griekenland telefonisch werd bedreigd door kozijnen van het slachtoffer, besloot u naar België te komen.

Op de luchthaven van Zaventem werd u aangehouden, wegens valse naamdracht en een gestolen verblijfstitel voor Griekenland.

Op 21 mei 2012 diende u in België een asielaanvraag in.

U legt volgende documenten (faxen) neer, een ticketslip van uw vlucht vanuit Griekenland (kopie), uw paspoort, een "FIR" (First Information Report) met gewettigde vertaling, 2 "Chalan" (document dat na onderzoek naar rechtbank gaat) waarvan één met gewettigde vertaling, een verklaring van uzelf ten aanzien van een rechtbank ("sessioncourt") en het verslag van de rechtszaak (p.3-8)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet, maar voegt eraan toe dat nadat hij werd gekidnapt door B. en enkele verwanten, hij bij de mishandelingen een hoofdwonde opliep die nadien medisch werd verzorgd.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat in de door u gepresenteerde documenten, slechts in één document uw opgegeven naam wordt gebruikt, namelijk I.M. (...) s/o M.M. (...) (zie vertaling van uw verklaring ten aanzien van "sessioncourt" dd.10 oktober 2008).

U beweert dat de gebruikte namen namelijk, I.C. (...) of D. (...) uw roepnamen zijn en dat uw vaders roepnaam ook de roepnaam M.I. (...) of B. (...) is.

U hierover vragen gesteld zei u dat de vrienden uw roepnaam hebben gebruikt in hun verklaringen. U geeft als voorbeeld document "Police Form 25-45(II)3 nr. 4642445. Op pagina 1 staat I. (...) s/ o M.M. (...) caste J. (...) resident j.P. (...) en op pagina 2 staat I. (...) alias d. (...) s/o I; (...) alias b. (...).

Echter, het is niet geloofwaardig dat in de gerechtsdocumenten uw roepnaam zou zijn gebruikt zonder duidelijke aangeving, zoals gebruikelijk wanneer het om een alias gaat. In het verslag van de rechtszaak, waarvan u overigens pagina 1 en pagina 7 niet presenteerde, staan verwijzingen naar ofwel I.C. (...), ofwel I. (...) alias D. (...) s/o M.I. (...).

Wat betreft het document waarin dan wel uw volledige naam staat, namelijk de vertaling van uw verklaring ten aanzien van de "session court" dd.10 oktober 2008, was het bijzonder opmerkelijk dat u eigenlijk niet goed wist waarover dit document ging.

Immers, u verklaarde dat u ongeveer negen maanden na uw vrijlating werd ontvoerd en mishandeld door de broer en vrienden van het slachtoffer. U gevraagd of u hierover een klacht had ingediend bij de politie antwoordde u ontkennend (gehoorverslag CGVS p.8). U specificeerde zelfs dat uw ouders u niet naar het hospitaal wilden brengen om uw gebroken voet te zetten, omdat er vragen zouden komen en ze verkozen een verdere escalatie van het dispuut te vermijden.

U een tweede keer gevraagd of er naar aanleiding van de mishandeling een klacht werd ingediend, antwoordde u opnieuw ontkennend (gehoorverslag CGVS p.9).

U vervolgens gevraagd naar het bovengenoemde document, namelijk uw verklaring ten aanzien van de "session court", zei u dat dit bedoeld was om een bescherming te vragen, niet zozeer als een klacht waarvoor u bij de politie had moeten zijn.

U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, blijft u insisteren dat het geen formele klacht is.

U erop gewezen dat u tot drie keer toe de kans had om spontaan iets te zeggen over deze melding ten aanzien van het gerecht, zegt u plots dat u geen Engels kan lezen.

Echter, de inhoud van het document, namelijk dat u met enkele vrienden bij uw huis stond, dat jullie met een pistool werden bedreigd door B. (...) en zijn vrienden, dat uw vrienden wegliepen waarop u door uw vijanden in elkaar werden geslagen, komt niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van het CGVS, namelijk dat u bij de winkel stond van uw vriend en dat u werd ontvoerd met een wagen en naar hun huis werd gebracht.

U hiermee geconfronteerd (gehoorverslag CGVS p.10) zegt u plots dat het een vals feitenrelaas is in de applicatie, enkel bedoeld om aan te geven dat er al een conflict was, mochten er zich in de toekomst problemen voordoen.

U gevraagd waarom u dan geen melding heeft gedaan van de echte feiten, blijft u het antwoord schuldig en zei u opnieuw dat het enkel bedoeld was om bescherming te vragen.

Wat er ook van zei, het is weinig logisch dat u wél naar de politie zou stappen omdat u telefonisch werd bedreigd (gehoorverslag CGVS p.7) én vervolgens, na een zware mishandeling een vals feitenrelaas zou geven in een melding (applicatie) aan het gerecht.

Verder is het ook merkwaardig dat u verklaarde dat van de beschuldigten enkel B. (...) s/ o M. (...) minderjarig was en dat de anderen meerderjarig waren (gehoorverslag CGVS p.6 en P.7), terwijl in het verslag van de rechtszaak punt 4 staat, dat beiden B. (...) namelijk B. (...) alias B. (...) en B. (...) alias C. (...) naar de jeugdrechtbank werden doorverwezen en dat ze een aparte rechtszaak hebben gekregen.

Dat u dat niet zou weten is ongeloofwaardig.

En ook, eveneens in het verslag van de rechtszaak (p.8), in verband met de vaststellingen rond het moordwapen, verklaarde de dienstdoende politieagent, dat hij I. (...), die al eerder in een andere zaak was gearresteerd, ook in deze zaak arresteerde op 13 juni 2007 en dat I. (...) op 14 juni 2007 in hechtenis werd genomen.

Hierbij moet worden vastgesteld dat u geen melding maakte van een eerdere arrestatie en bovendien is deze vaststelling tegenstrijdig met uw verklaring ten aanzien van het CGVS namelijk, dat de moord gebeurde op 13 mei 2007 en dat u op 29 mei 2007 werd gearresteerd en op 13 juni 2007 naar de gevangenis werd gestuurd (gehoorverslag CGVS p.3).

Verder zijn er nog andere vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Zo zei u aanvankelijk dat u was vrijgelaten op borg maar dat de rechtszaak nog hangende was (gehoorverslag CGVS p.3). Vervolgens, wanneer er gesproken werd over het verkrijgen van een verlenging van uw paspoort in 2010 en hoe dat mogelijk was met een nog hangende rechtszaak, zei u dat er in september 2009 een uitspraak was die u vrijsprak (gehoorverslag CGVS p.4).

U gevraagd of het verdict zich tussen de documenten bevond, antwoordde u dat u geen Engels kon lezen.

En ook, u stelde dat uw ouders het ouderlijk huis hadden moeten verkopen om u uit de gevangenis te halen maar dat uw vijanden u thuis kwamen bedreigen.

U hierover om uitleg gevraagd zei u dat uw ouders na de verkoop van het huis bij uw oom zijn ingetrokken en dat ze daar bedreigingen ontvangen (gehoorverslag CGVS p.2 en p.8). Nochtans had u meermaals in het gehoor gesteld dat u naar uw huis terugkeerde na uw vrijlating.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, wel integendeel, gezien uw verklaringen onvoldoende aansloten op wat er in de documenten staat. Bovendien betreft het faxen en geen authentieke documenten. Uit objectieve informatie blijkt verder dat in Pakistan gemakkelijk valse documenten kunnen worden verkregen door wijdverbreide corruptie (zie informatie beschikbaar op het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Wat betreft uw paspoort stelde de luchthavenpolitie in België vast dat er sprake is van een blanco gestolen verblijfsvergunning voor Griekenland en valse immigratiestempels van Griekenland én van Pakistan (zie Administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 17 mei 2012, aanwezig in het dossier).

Hieruit volgt dat u geen correct beeld geeft over hoe en wanneer u Pakistan heeft verlaten en waar u heeft verbleven voor uw aankomst in Griekenland. Dient hierbij ook nog te worden vermeld dat u aanvankelijk verklaarde Pakistan te hebben verlaten rond 18 maart 2010 maar vervolgens uw verklaring wijzigde, u zou Pakistan hebben verlaten in 2011."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juni 2012 een schending aan van het redelijkheids-, van het evenredigheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal twijfelt aan zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker stelt dat de door hem neergelegde verklaring van 10 oktober 2008 ten aanzien van het "sessioncourt" op zich al ernstig genoeg is om zijn verhaal te staven. Hij wijst erop dat hij om reden van de bedreigingen door de familie van het slachtoffer van de moordaanslag, A.B., bescherming heeft gevraagd.

Volgens verzoeker zijn de argumenten vermeld in de bestreden beslissing niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen en blijkt uit zijn verklaringen dat zijn feitenrelaas correct is. Verzoeker laat gelden dat onjuiste verklaringen die los staan van het asielaanvraag of het ontbreken van bepaalde informatie op zich geen reden zijn om van hem de erkenning van de vluchtelingenstatus te weigeren.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen die stelt dat wanneer twijfel bestaat over de geloofwaardigheid van de kandidaat vluchteling, dit niet belet dat onderzocht moet worden of er al dan niet gegronde vrees voor ernstige bedreigingen ten aanzien van zijn persoon bestaat. Hij voegt hier aan toe (zie verzoekschrift p. 4) dat "*Indien de Commissaris-generaal dergelijk onderzoek had gevoerd, zou hij tot de vaststelling gekomen zijn dat de beweerde onjuistheden niet correct zijn, minstens rationeel te verklaren en zeker niet van aard zijn om de aanvraag zonder meer af te wijzen, alsook dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor bedreigingen en een reëel risico op het lijden van subsidiaire bescherming.*" (sic).

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State: "*De aangehaalde 'onjuistheden' kunnen geenszins volstaan om een weigeringsbeslissing te schragen. Dit zou enkel het geval zijn wanneer de onjuistheden ernstig waren.*"

Verzoeker voert verder een schending aan van artikelen 48/4 en 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Volgens verzoeker minimaliseert de commissaris-generaal ten onrechte door te stellen dat het om een lokaal conflict gaat, met name de grensstreek tussen Pakistan en Afghanistan, dat verzoeker niet uit deze regio afkomstig is en dat hij geen vrees dient te koesteren voor extremistische elementen of autoriteiten.

Verzoeker verwijst naar het reisadvies voor Pakistan, zoals weergegeven op de website van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat volgens verzoeker niet alleen van toepassing is op toeristen, maar ook op Pakistani zelf.

Verzoeker laat gelden dat Pakistan sinds 2008 getroffen wordt door een golf van aanslagen die al het leven hebben gekost van duizenden personen. Hij verklaart dat voornamelijk de steden Lahore, Peshawar en Islamabad getroffen zijn en dat de slachtoffers zowel militairen, burgers als buitenlanders zijn. Hij stelt dat er een verhoging is van het aantal ontvoeringen en dat in het reisadvies sterk wordt aangeraden onnodige verplaatsingen in het land te vermijden.

Het is voor verzoeker een raadsel hoe de commissaris-generaal meent te kunnen stellen dat het om een lokaal conflict gaat en dat verzoeker niets te vrezen zou hebben.

Verzoeker voert verder aan dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus onwettig is. Hij verklaart dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden wat een schending inhoudt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker legt ter terechtzitting enkele stukken neer, niet geïnventariseerd, en niet gesteld in de taal van de rechtspleging die hij bestempelt als de originelen van de stukken die in de bestreden beslissing (zie 1.1.) worden opgesomd.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat, waar in het verzoekschrift aangehaald wordt dat de commissaris-generaal twijfelt aan de seksuele geaardheid van verzoeker, de seksuele geaardheid niet vermeld wordt in de bestreden beslissing; er blijkt niet dat deze in het kader van de asielprocedure aan bod is gekomen. Het ontgaat de Raad waarom verzoeker dit in zijn verzoekschrift aanhaalt.

2.6. Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie, van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies voor Pakistan, zoals weergegeven op de website van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken -dat volgens verzoeker poneert niet alleen geldt voor toeristen, maar ook voor de Pakistani zelf-, vestigt de Raad er de aandacht op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor onafhankelijke instanties, belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers uit Pakistan. Het reisadvies waarnaar verzoeker in casu verwijst is daarenboven irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo liet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gelden dat onder de door verzoeker neergelegde documenten, slechts in één document de door hem opgegeven naam wordt vermeld, namelijk I.M. (...) s/o M.M. (...) (zie vertaling van verzoekers verklaring van 10 oktober 2008 ten aanzien van "sessioncourt"). Verzoeker verklaarde dienaangaande dat de andere vermelde namen zijn roepnamen zijn die zijn vrienden hebben gebruikt in hun verklaringen.

Volgens de Raad heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat in de gerechtsdocumenten verzoekers roepnaam werd vermeld, zonder verdere aangeving, zoals gebruikelijk wanneer het om een alias gaat.

Het argument in het verzoekschrift dat de door verzoeker neergelegde verklaring van 10 oktober 2008 ten aanzien van het "sessioncourt", op zich al ernstig genoeg is om het relaas van verzoeker te staven, wordt niet aanvaard.

De commissaris-generaal merkte aangaande dit stuk in de bestreden beslissing immers correct op dat het bijzonder opmerkelijk was dat verzoeker eigenlijk niet goed wist waarover het ging:

"Immers, u verklaarde dat u ongeveer negen maanden na uw vrijlating werd ontvoerd en mishandeld door de broer en vrienden van het slachtoffer.

U gevraagd of u hierover een klacht had ingediend bij de politie antwoordde u ontkennend (gehoorverslag CGVS p.8). U specificeerde zelfs dat uw ouders u niet naar het hospitaal wilden brengen om uw gebroken voet te zetten, omdat er vragen zouden komen en ze verkozen een verdere escalatie van het dispuut te vermijden.

U een tweede keer gevraagd of er naar aanleiding van de mishandeling een klacht werd ingediend, antwoordde u opnieuw ontkennend (gehoorverslag CGVS p.9).

U vervolgens gevraagd naar het bovengenoemde document, namelijk uw verklaring ten aanzien van de "session court", zei u dat dit bedoeld was om een bescherming te vragen, niet zozeer als een klacht waarvoor u bij de politie had moeten zijn.

U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, blijft u insisteren dat het geen formele klacht is. U erop gewezen dat u tot drie keer toe de kans had om spontaan iets te zeggen over deze melding ten aanzien van het gerecht, zegt u plots dat u geen Engels kan lezen.

Echter, de inhoud van het document, namelijk dat u met enkele vrienden bij uw huis stond, dat jullie met een pistool werden bedreigd door B. (...) en zijn vrienden, dat uw vrienden wegliepen waarop u door uw vijanden in elkaar werden geslagen, komt niet overeen met uw verklaringen ten aanzien van het CGVS, namelijk dat u bij de winkel stond van uw vriend en dat u werd ontvoerd met een wagen en naar hun huis werd gebracht.

U hiermee geconfronteerd (gehoorverslag CGVS p.10) zegt u plots dat het een vals feitenrelaas is in de applicatie, enkel bedoeld om aan te geven dat er al een conflict was, mochten er zich in de toekomst problemen voordoen.

U gevraagd waarom u dan geen melding heeft gedaan van de echte feiten, blijft u het antwoord schuldig en zei u opnieuw dat het enkel bedoeld was om bescherming te vragen.

Wat er ook van zei, het is weinig logisch dat u wél naar de politie zou stappen omdat u telefonisch werd bedreigd (gehoorverslag CGVS p.7) én vervolgens, na een zware mishandeling een vals feitenrelaas zou geven in een melding (applicatie) aan het gerecht."

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift in gebreke een verklaring te geven voor bovenstaande vaststellingen, waardoor deze staande blijven; de Raad maakt deze tot de zijne.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker er niet in is geslaagd om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van een aantal belangrijke tegenstrijdigheden, leemten en onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen die zijn geloofwaardigheid fundamenteel ondermijnen;

"Verder is het ook merkwaardig dat u verklaarde dat van de beschuldigten enkel B. (...) s/ o M. (...) minderjarig was en dat de anderen meerderjarig waren (gehoorverslag CGVS p.6 en P.7), terwijl in

het verslag van de rechtszaak punt 4 staat, dat beiden B. (...) namelijk B. (...) alias B. (...) en B. (...) alias C. (...) naar de jeugdrechtbank werden doorverwezen en dat ze een aparte rechtszaak hebben gekregen.

Dat u dat niet zou weten is ongeloofwaardig.

En ook, eveneens in het verslag van de rechtszaak (p.8), in verband met de vaststellingen rond het moordwapen, verklaarde de dienstdoende politieagent, dat hij I. (...), die al eerder in een andere zaak was gearresteerd, ook in deze zaak arresteerde op 13 juni 2007 en dat I. (...) op 14 juni 2007 in hechtenis werd genomen. Hierbij moet worden vastgesteld dat u geen melding maakte van een eerdere arrestatie en bovendien is deze vaststelling tegenstrijdig met uw verklaring ten aanzien van het CGVS namelijk, dat de moord gebeurde op 13 mei 2007 en dat u op 29 mei 2007 werd gearresteerd en op 13 juni 2007 naar de gevangenis werd gestuurd (gehoorverslag CGVS p.3).

Verder zijn er nog andere vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Zo zei u aanvankelijk dat u was vrijgelaten op borg maar dat de rechtszaak nog hangende was (gehoorverslag CGVS p.3). Vervolgens, wanneer er gesproken werd over het verkrijgen van een verlenging van uw paspoort in 2010 en hoe dat mogelijk was met een nog hangende rechtszaak, zei u dat er in september 2009 een uitspraak was die u vrijsprak (gehoorverslag CGVS p.4). U gevraagd of het verdict zich tussen de documenten bevond, antwoordde u dat u geen Engels kon lezen.

En ook, u stelde dat uw ouders het ouderlijk huis hadden moeten verkopen om u uit de gevangenis te halen maar dat uw vijanden u thuis kwamen bedreigen. U hierover om uitleg gevraagd zei u dat uw ouders na de verkoop van het huis bij uw oom zijn ingetrokken en dat ze daar bedreigingen ontvangen (gehoorverslag CGVS p.2 en p.8). Nochtans had u meermaals in het gehoor gesteld dat u naar uw huis terugkeerde na uw vrijlating."

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ook bovenstaande vaststellingen ongemoeid. De Raad schaarft zich ook op dit punt achter de motivering van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verdediging in zijn verzoekschrift beperkt tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het opwerpen van post-factum verklaringen en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

In geen geval wordt er door verzoeker afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties, lacunes en andere ongeloofwaardigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Alle vaststellingen en overwegingen van de betwiste beslissing blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

De "verklaring verzoeker d.d. 10 oktober 2008 ten aanzien van "sessioncourt" en de "kopie identiteitsbewijs verzoeker", documenten die verzoeker aan zijn verzoekschrift van 29 juni 2012 heeft gevoegd, en buiten het identiteitsbewijs ter terechtzitting 'in origineel' werden neergelegd, werpen -in acht genomen wat voorafgaat- geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Op de bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat onjuiste verklaringen los van het asielverhaal, of het ontbreken van bepaalde informatie op zich, geen reden zijn om de status van vluchteling te weigeren, antwoordt de commissaris-generaal in zijn nota van 4 juli 2012 terecht dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker moet de waarheid vertellen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en de commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De Raad stelt dat de verduidelijking van de feiten die verzoeker ter terechtzitting heeft gedaan, namelijk dat nadat hij werd gekidnapt door B. en enkele verwanten, hij bij de mishandelingen een hoofdwonde opliep die nadien medisch werd verzorgd, in het feitenrelaas door de commissaris-generaal werd weergegeven (zie de bestreden beslissing) als "(...) werd u met veel geweld mishandeld". Deze verduidelijking is echter niet van aard, zoals de commissaris-generaal ter terechtzitting opmerkt, om het resultaat van het onderzoek van de asielaanvraag te beïnvloeden.

2.9. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele basis heeft behandeld en daarbij rekening heeft gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Verzoekers aanvraag werd, in strijd met wat in het verzoekschrift wordt gesteld, wel degelijk individueel onderzocht.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig; bij een ongeloofwaardig relaas is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal ten onrechte de zaak tracht te minimaliseren door voor te houden dat het om een beperkt lokaal conflict gaat, antwoordt de Raad dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie Subject Related Briefing "Pakistan" – "Algemene Veiligheidssituatie" p.14) en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat er burgerslachtoffers vallen bij terroristische aanslagen in de provincie Punjab, vanwaar verzoeker afkomstig is, maar dat deze aanslagen gericht zijn tegen de politieke en militaire elite en hun machtssymbolen waardoor er voor de gewone burgers geen sprake kan zijn van een "reëel" risico, zoals bedoeld bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad neemt deze informatie aan en stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift in gebreke blijft aan te tonen dat hij tot deze voormelde elite behoort en om deze reden zou worden gevisieerd.

Verzoeker voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, wettigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.11. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 7 juni 2012 in het Centrum voor Illegalen te Brugge, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd gehoord, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die het Punjabi machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad merkt verder op dat de verwijzing door verzoeker naar het evenredigheidsbeginsel in deze niet dienstig is. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, teneinde van hem al dan niet de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE